№ 8. WILNO, 1 SIERPNIA 1931 R. ROK II.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK.

REDAKCJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza № 22 m. 10.
ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Mała Pohulanka 14 m. 2.

Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

TADEUSZ JACKOWSKI.

Zasady wymiaru kary w projekcie Kodeksu Karnego.

(Dokończenie).

VII. Oddzielny rozdział V Projekt poświęca kwestji zbiegu przestępstw i przepisów ustawy, która—jak stwierdza na wstępie odnośna część uzasadnienia (str. 46) — należy do wymiaru kary. Art. 29 § 1 mówi o jednoczesnem skazaniu za kilka przestępstw, zaś art. 33—o wymierzaniu kary za przestępstwo, popełnione przed wydaniem wyroku co do innego już osądzonego czynu przestępnego, a więc rozbito na 2 artykuły myśl zawartą w jednem — pierwszem — zdaniu art. 60 K. K. ros., a jeszcze zwięźlej wyrażoną przez projekt odrębny prof. Makowskiego, w którym art. 36 mówi o popełnieniu przez jedną osobę kilku przestępstw przed osądzeniem za jedno z nich; rozbicie to jest tembardziej dziwne i zbędne, że art. 33 poprzestaje na odesłaniu do art. 29 — 32. Przy regulowaniu tej kwestji stosowane bywają dwie zasady: kumulacji lub absorbcji czyli łączenia lub pochłaniania kar. Projekt, podobnie do niem. K. K., a odmiennie od K. K. ros., wyznaje zasadę kumulacji kar; wygłasza ją art. 29 § 1 („... sąd wymierza karę łączną...”), a normuje jej zastosowanie przy zbiegu kar pozbawienia wolności § 2, ustanawiając jako minimum kary łącznej najwyższą z kar wymierzonych, jako maximum — ich sumę i najwyższy wymiar ustawowy danego środka karnego, dozwalając przytem podwyższać nie więcej niż o połowę najwyższy ustawowy wymiar dla przestępstwa, zagrożonego karą najsurowszą. Kara grzywny w żadnym razie nie ulega pochłonięciu przez karę pozbawienia wolności (przejaw zasady kumulacji), a przy kilku karach grzywny mają odpowiednie zastosowanie przepisy o zbiegu kar pozbawienia wolności (art. 30); jest to

przejaw zasady absorbcji, gdyż przy zasadzie kumulacji obowiązuje sumowanie kar grzywny. Art. 32 zastrzega, iż nie ulegają pochłonięciu przez karę łączną kary dodatkowe i środki zabezpieczające, dopuszczalne choćby przy jednem ze zbiegających się przestępstw, co jest zrozumiałe ze względu na cel i istotę tych zarządzeń; natomiast przy zbiegu kar dodatkowych utraty praw, jako terminowych z reguły (art. 49), należy odpowiednio stosować przepisy o zbiegu kar pozbawienia wolności (art. 28 § 2). Punktem wyjścia przy regulowaniu omawianej kwestji w tylko co streszczonych przepisach, naogół podobnych do §§ 62, 63 K. K. norweskiego, była — jak to widać z uzasadnienia (str. 47 i nast.) ta myśl, że nie można zapoznawać charakteru kary jako sprawiedliwej odpłaty — z jednej strony, oraz ten wzgląd, że arytmetyczna kumulacja kar powoduje wzrost natężenia dolegliwości w stosunku geometrycznym — z drugiej, a więc — głosi uzasadnienie — kumulacja pur sang — to już przeżytek, absorbcja — pogwałcenie zasady sprawiedliwej odpłaty (dodajmy od siebie: i niczem niewytłumaczona premja dla popełniających kilka przestępstw odrazu lub w krótkich odstępach czasu), stąd konieczność obranego przez Projekt rozwiązania pośredniego, ujętego zresztą w § 2 art. 29 tak elastycznie, że dopuszcza stosowanie i zasady kumulacji, poważnie zresztą dwoma zastrzeżeniami ograniczone, i — bez ograniczeń — zasady absorbcji; ostatnią w uzasadnieniu potraktowano jako ukryte prawo darowania kary z powołaniem się na omówione już przez nas wypadki sędziowskiego prawa przebaczania w Projekcie; nie wspomniano tylko dlaczego to przestępca wielokrotny ma być pod tym względem w sytuacji lepszej od innych, gdyż względem niego daje się sądowi prawo przebaczenia zawsze, a co do jednokrotnych przestępców tylko w 6 wypadkach. W ten sposób tekst Projektu, wbrew wyłuszczonym w uzasadnieniu względom, faworyzuje raczej dopuszczalną w nieograniczonym stopniu absorbcję niż znacznie ograniczoną kumulację, a w istocie rzeczy pozostawia tę kwestję uznaniu sądu, podczas gdy winna ją regulować ustawa dla uniknięcia zbyt wielkich rozbieżności. Projekt nie zawiera odpowiednika art. 63 K. K. ros. o wyborze tego lub innego rodzaju kary przy łączeniu kar pozbawienia wolności dwu przewidywanych przez Projekt rodzajów oraz o stosunku cyfrowym tych rodzajów kar; uznaćby należało za pożądany przepis o wymierzaniu więzienia jako kary łącznej w razie zbiegu jej z karą aresztu, a to ze względu na znaczenie obu tych rodzajów kar.

Zjawiskiem pokrewnem jest t. zw. idealny czyli jednoczynowy zbieg przestępstw, inaczej zwany zbiegiem ustaw, czy też — jak w Projekcie — zbiegiem przepisów ustawy. Poświęcony temu art. 34 Projektu używa określenia „... czyn, który podpada pod kilka przepisów ustawy karnej". Określe-

niu temu zarzuca nieścisłość prof. Garraud w cytowanej wyżej książce; rzeczywiście trafniejszem wydaje się określenie, użyte w projekcie odrębnym prof. Makowskiego (art. 35) — czyn, zawierający pogwałcenie kilku ustaw, lub w K. K. niem. (§ 73)—naruszenie kilku ustaw karnych; wszak idealny zbieg przestępstw — to jeden rzeczywisty stan faktyczny, przez wytworzenie którego naruszono kilka zakazów ustawowych.— W myśl ogólnie przyjętej zasady Projekt każe stosować w takim wypadku najsurowszy z pogwałconych przepisów ustawy karnej. K. K. ros. wogóle zbiegu ustaw nie przewidywał, co stanowiło poważną lukę.

VIII. Wymiarem kary dla przestępców nałogowych zajmuje się Projekt w art. 57 § 2 nakazując stosować przepisy, tyczące recydywy. Przepis ten mówi o przestępcy „... zawodowym lub z nawyknienia...”, co prof. Garraud w cytowanej już książce uważa za określenie mgliste; określenie to jest bardzo podobne do ujęcia tej kwestji przez art. 64 K. K. ros., stanowiąc właściwie streszczenie odnośnej jego części; jest tylko jedna poważna różnica: w Projekcie niema zawartego w art. 64 K. K. warunku jednorodności lub tożsamości przestępstw, co tłumaczy się podkreśloną w uzasadnieniu chęcią uniknięcia schematyzacji; pominięcie tego warunku uznać należy za słuszne również dlatego, że i w samem pojęciu nałogowości lub zawodowości przestępczej tkwi myśl o popełnianiu przestępstw jednorodnych, i w życiu ta nałogowość lub zawodowość tak się przejawia. Traktowanie omawianych zjawisk równolegle z recydywą wskazuje, jak to podkreślono w uzasadnieniu, że chodzi tu o wypadek wielokrotnej działalności przestępczej przed osądzeniem i odbyciem kary za jeden choćby czyn (co wyraźnie wskazywał art. 64 K. K. ros.), a również po osądzeniu, lecz przed odbyciem kary w całości lub w części, wymaganej dla uznania recydywy; co do ostatniego wypadku art. 57 § 2 Projektu spełnia częściowo funkcję art. 66 K. K. ros., różniąc się jednak zarówno od tego swoistego jak i od właściwego zbiegu przestępstw wymaganiem istnienia między poszczególnemi czynami przestępnemi pewnej spójni w postaci nałogu lub zawodowości.

Drugą formą nałogu przestępnego lub takiejż działalności zawodowej jest popełnienie przestępstwa po skazaniu lub odbyciu kary za inne, czyli recydywa (art. 57 § 1 Projektu). Dla uznania recydywy wymaga Projekt popełnienia nowego przestępstwa „z tych samych pobudek co poprzednie” lub należącego „do tego samego rodzaju co poprzednie”; określenie drugiego wypadku uważa prof. Garraud w powoływanem już dziele za mgliste; określenie pierwsze daje też możność bardzo szerokiej ale i bardzo wąskiej interpretacji; w praktyce stosowana będzie zapewne jedna i druga, stwarzając szkodliwą rozbieżność; ujęcie projektu stanowi w każdym razie w po-

równaniu z K. K. ros. (art. 67 — „przestępstwa tożsamego lub jednorodnego") znaczne rozszerzenie pojęcia recydywy. I te niewielkie ograniczenia uważa za zbędne prof. Lucchini w artykule ogłoszonym w Nr. 2 (25 r.) „Gazety Administracji i Policji Państwowej"; nie znają żadnych tego rodzaju ograniczeń ustawodawstwa włoskie, francuskie, belgijskie, angielskie i projekt szwajcarski (art. 64). Za moment, warunkujący zastosowanie przepisu o recydywie i stanowiący początek okresu, w którym stosowanie to jest dopuszczalne, Projekt uważa odbycie kary przynajmniej w $^1/_3$ części lub zwolnienie z zakładu zabezpieczającego; częściowego chociażby odbycia kary żąda i K. K. norweski; postawienie narówni z karą pod tym względem środków zabezpieczających stanowi inowację. Właściwszem wydaje się wymaganie tylko skazania (K.K. franc. art. 56), gdyż ono już jest wyrażeniem sprawcy potępienia społecznego; wymaganie odcierpienia kary motywowane bywa tem, że dopiero po zastosowaniu środków poprawy można zwiększyć represję karną wobec przestępcy, który tej poprawy nie wykazał. Zgodnie z ogromną większością ustawodawstw Projekt ogranicza okres wzmożonej karalności recydywy do lat 5, nie uzależniając długotrwałości tego okresu od rodzaju przestępstwa, co wydaje się jednak właściwe, jeśli za przesłankę wyższej karalności recydywy uważać odbycie kary, gdyż słuszne jest spodziewać się od bardziej długotrwałej kary poprawy przestępcy na czas dłuższy; omawiane uzależnienie zna obowiązujący u nas K. K. ros. (art. 67) i nowatorski K. K. norw. W przeciwieństwie do większości ustawodawstw Projekt pozostawia do uznania sądu powiększenie kary w razie recydywy, co prof. Garraud w cytowanej już wyżej książce słusznie nazywa niebezpiecznym przepisem; w tym wypadku ustawa bez obawy schematyzacji i kolizji z życiem mogła przemówić językiem bardziej stanowczym; dopuszczalne zwiększenie kary może wynosić najwyżej 50% — pod warunkiem nieprzekroczenia ustawowej granicy danego rodzaju kary, nie można przytem wymierzyć kary aresztu, jeśli ustawa daje sądowi prawo wyboru między tą karą a karą więzienia. Inną drogą w tej kwestji, odmiennie od wszystkich niemal ustawodawstw, idzie K. K. norw., który w części ogólnej omawia tylko warunki uznania recydywy, zaś związane z takową powiększenie kary omawia w przepisach części szczególnej oddzielnie co do poszczególnych przestępstw; metoda ta wydaje się trafna, gdyż od rodzaju przestępstwa zależeć może nawet sama potrzeba podwyższenia karalności w razie recydywy, a zwłaszcza rozmiar tego podwyższenia; przy takiem ujęciu unormowanie może być bardziej kategoryczne niż w naszym Projekcie. Zaznaczyć jeszcze należy, że w stosunku do przestępstw nałogowych i zawodowych oraz trzykrotnych recydywistów Projekt wprowadza umieszczenie ich po odbyciu kary w zakładzie dla

niepoprawnych na czas nieokreślony — w miarę potrzeby, conajmniej na lat 5 lub dwa czy więcej okresów pięcioletnich (art. 77). Przepis ten co do uznania recydywistów za podlegających zastosowaniu dalszych środków po odbyciu kary jest identyczny nieomal z francuską ustawą z 1885 r. o wydalaniu recydywistów i sprzeczny z zasadą indywidualizacji sędziowskiej: wprowadza on indywidualizację ustawową, niewłaściwość której—jak widzieliśmy—niejednokrotnie w uzasadnieniu Projektu podkreślono.

Reasumując tylko co dokonany przegląd przepisów Projektu K. K. w zakresie wymiaru kary, stwierdzić można, iż — stanowiąc rezultat kompromisu między tendencjami trydycyjnemi a nowatorskiemi w kryminologji, Projekt dzięki temu właśnie ujął niektóre problemy z należytym umiarem, ale z tego samego powodu przy rozwiązaniu niektórych znów kwestyj znajdujemy zbyt daleko może posunięte nowatorstwo albo luki, nowatorstwem tem uzasadniane czy pozorowane; wartoby poddać je rewizji przed nadaniem Projektowi mocy prawa.

Orzecznictwo cywilne.

Pozwany w drodze zarzutu może powoływać się na fikcyjność i nieważność aktu, na którym powód opiera swoje prawa. Ujawnienie tego aktu w wykazie hipotecznym jest bez znaczenia.

Nr. sprawy I. C. 2512/30 r.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu jawnem Izby Pierwszej dn. 28 kwietnia 1931 roku rozpoznawał skargę kasacyjną Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, działającej w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, na wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 29 kwietnia 1930 roku.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta, głosu przedstawiciela Prokuratorji Generalnej oraz wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

1) że w sprawie z powództwa A. S. przeciwko Skarbowi Państwa oraz W. Ż. o zwolnienie od licytacji majątku Pawlikowszczyzna, w pow. Baranowickim, za zaległy na rzecz Skarbu Państwa podatek majątkowy, przypadający od pozwanej Ż., Sąd Apelacyjny odrzucił zarzut Prokuratorji Generalnej, działającej w imieniu Skarbu Państwa, iż akt kupna—sprzedaży z dnia 15 maja 1925 r., na mocy którego pozwana sprzedała powyższy majątek powódce, swej córce, poczem tytuł własności został uregulowany w wykazie hipotecznym na powódkę, jest fikcyjny i sporządzony jedynie celem uchylenia się od zapłaty podatku i uniemożliwienia jego ściągnięcia, z założenia, iż o uznanie powyższego aktu za fikcyjny powinno być wyto-

czone osobne powództwo i że dopiero po uzyskaniu pomyślnego wyroku Skarb Państwa mógłby żądać wykreślenia z wykazu hipotecznego tytułu własności S. i egzekwować należny od Ż. podatek;

2) że jak słusznie podnosi skarga kasacyjna Prokuratorji Generalnej, powyższy pogląd Sądu Apelacyjnego nie znajduje oparcia w ustawie; o ile powód opiera swe prawa na akcie fikcyjnym, zeznanym wyłącznie w celu obejścia obowiązujących przepisów prawa (art. 1529 t. X cz. I Zw. Pr.), pozwany w obronie swej w drodze zarzutu może powoływać się na fikcyjność i nieważność takiego aktu, w przeciwnym bowiem razie Sąd powagą swą osłaniałby akt, zmierzający do celów, sprzeciwiających się obowiązującym ustawom, co oczywiście jest niedopuszczalne; wniosek taki pozatem wspiera obowiązujący na obszarze b. Królestwa Kongresowego Kodeks Cywilny, który stanowi (art. 1304), iż nieważność aktu może być zarzucana w pewnych przypadkach tylko w ciągu pewnego okresu czasu; upływ jednak tego czasu przecina jedynie możność wystąpienia o nieważność takiego aktu, nie pozbawia jednak pozwanego prawa powoływania się na nieważność tego aktu, o ile powód opiera swe prawa na takim akcie (wyr. b. IX D. S. 1860 Nr. 9);

3) że okoliczność, iż akt powyższy został ujawniony w wykazie hipotecznym — jest bez znaczenia, w myśl bowiem art. 21 Ust. Hip. Z. W. zatwierdzenie aktu przez zwierzchność hipoteczną, będąc tylko rękojmią wiary publicznej względem trzecich osób, nie nadaje aktowi większej mocy w stosunku między samemi stronami, które go zawarły, ujawnienie przeto powyższego aktu w wykazie hipotecznym nie pozbawiało Skarbu Państwa prawa zarzucać fikcyjności powyższego aktu;

4) że wobec oparcia wyrokowania na błędnej przesłance oraz uchylenia się Sądu Apelacyjnego od sprawdzenia okoliczności, którą miał stwierdzić świadek na poparcie powyższego zarzutu, i która w związku z innemi okolicznościami mogła mieć istotne znaczenie dla wyniku sprawy, zaskarżony wyrok z powodu obrazy art. 711 U. P. C. nie może być utrzymany, rozważanie więc pozostałych zarzutów skargi staje się zbędne;

z tych zasad Sąd Najwyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dn. 29 kwietnia 1930 r. z powodu obrazy art. 711 U. P. C. uchyla i sprawę temuż Sądowi do ponownego rozpoznania w innym składzie Sędziów przekazuje.

Wniosek Sądu, co do posiadania przez stronę dostatecznych środków na opłacenie kosztów sądowych, jako dotyczący okoliczności faktycznych, nie ulega kontroli kasacyjnej.

Nr. sprawy I. C. 50/31 r.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu jawnem Izby Pierwszej d. 16 kwietnia 1931 r. w sprawie Skarbu Państwa przeciwko H. i O. G. o 119.900 zł., rozpo-

znawał skargę kasaczjną adwokata K. F., pełnomocnika likwidatora mienia b. Banku Rosyjsko-Azjatyckiego, na decyzję Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 2 grudnia 1930 roku

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta oraz wniosków Prokuratora.

zważywszy:

1) że Sąd Apelacyjny zaskarżoną decyzją utrzymał w mocy decyzję Sądu Okręgowego, oddalającą żadanie skarżącego przyznania prawa ubogich likwidowanemu mieniu b. Banku Rosyjsko - Azjatyckiego w osobie likwidatora tego mienia, na prowadzenie sprawy w instancji apelacyjnej, z założenia, iż, jak wynika z oświadczeń skargi powodowej, wśród mienia, należącego do pomienionego Banku, znajduje się jeden z największych domów w Wilnie przy ulicy Wielkiej Nr. 36, który niezawodnie przynosi znaczny dochód, iż dochód ten jednak nie został wykazany w załączonem do sprawy zaświadczeniu Komitetu Likwidacyjnego, i że wobec tego twierdzenie, iż strona pozywająca nie ma środków na prowadzenie sprawy niniejszej, nie jest ustalone;

2) że wniosek Sądu Apelacyjnego, iż Likwidator b. Banku Rosyjsko - Azjatyckiego ma dossateczne środki na opłacenie kosztów sądowych w sprawie niniejszej, jako dotyczący okoliczności faktycznych, uchyla się z pod kontroli kasacyjnej, wbrew przytem wywodom skargi, nie jest oparty tylko na domniemaniach, z osnowy bowiem skargi powodowej Sąd Apelacyjny mógł wywnioskować, iż dom wyżejwymieniony, o którego jeden z lokali toczy się właśnie spór, przynosi dochód, okoliczność zaś, iż, jak twierdzi skarżący, w okresie likwidacji nie można przesądzać, czy mienie b. Banku Rosyjsko - Azjatyckiego po likwidacji wykaże pozycje czynne, czy też nie, nie obala powyższego wniosku Sądu, iż w obecnej chwili likwidator mienia rzeczonego Banku, nie jest pozbawiony możności uiszczenia kosztów sądowych w sprawie niniejszej;

3) że skoro Sąd Apelacyjny uznał za dostateczne dane, zawarte w materjale dowodowym sprawy, to nie miał potrzeby udzielać terminu na złożenie danych, uzupełniających złożone przez skarżącego zaświadczenie, i wobec tego nie dopuścił się obrazy powołanych w skardzę art. 46 Tymcz. Przep. o koszt. sąd. oraz Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. D. U. poz. 377 o likwidacji mienia b. rosyjskich osób prawnych;

z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

Zarządzenie, wydane przez władzę do tego nieuprawnioną nie jest aktem administracyjnym i wobec tego podlega ocenie sądu.

W myśl art. 533 t. X Cz. I Zw. Pr. dla przedawnienia nabywczego niezbędne jest posiadanie bezsporne; ponieważ zaś

posiadanie będzie spornem dopiero w razie wytoczenia powództwa przeciwko posiadaczowi, dopóki zachodzi przeszkoda do wytoczenia powództwa — posiadanie nie może być poczytane za bezsporne.

Nr. sprawy I C. 1104/30 r.

Sąd Najwyższy na posiedzeniu jawnem Izby Pierwszej d. 26 listopada 1930 r. w sprawie L. G. przeciwko Skarbowi Państwa o uznanie za własność powoda dóbr D. rozpoznawał skargę kasacyjną Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej na wyrok Sądu Apelacyjnego w Wilnie z dnia 20 lutego 1930 roku.

L. G. w listopadzie 1928 r. wystąpił przed Sąd Okręgowy w Wilnie przeciwko Skarbowi Państwa o uznanie za własność powoda dóbr D. w tym stanie, w jakim dobra te pozostają przy Skarbie, przytaczając w uzasadnieniu powództwa, iż za udział w powstaniu 1831 r. A. G., dziada powoda, dobra rzeczone były skonfiskowane przez rząd rosyjski, po odrodzeniu zaś Państwa Polskiego przejęte przez Skarb Polski i częściowo rozparcelowane, oraz że konfiskata mienia powstańców za udział w walce o wskrzeszenie ojczyzny nie może być poczytana za źródło praw cywilnych. Zarówno Sąd Okręgowy, jak następnie, z apelacji Prokuratorji Generalnej, Sąd Apelacyjny w Wilnie powództwo uwzględniły, opierając się na orzeczeniu Sądu Najwyższego w sprawie Szumkowskiego (Zb. 0.1928 Nr. 98), przyczem Sąd Apelacyjny uznał nadto, iż treść dekretów Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej Nr. 213 i 242, na mocy których sporny majątek został objęty przez Departament Rolnictwa i Lasów, nie uprawniała tego Departamentu do rozporządzenia się spornym majątkiem, los bowiem majątków skonfiskowanych miał być unormowany oddzielną ustawą; w kasacji Prokuratorja Generalna wnosi o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta, głosu rzecznika powoda oraz wniosków Prokuratora,

z w a ż y w s z y:

1. Że zarzut obrazy art. 1 U. P. C., art. 1 ustawy z dn. 3 sierpnia 1922 o Najwyższym Trybunale Administracyjnym oraz art. 2 i 73 Konstytucji, polegający na tem, iż Sąd Apelacyjny uchylił postanowienia władz administracyjnych, na mocy których dobra prejęte zostały na własność Skarbu Państwa, i wobec tego przekroczył swą kompetencję, nie jest słuszny; z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, iż dobra D. w d. 24 września 1921 r. zostały objęte przez były Departament Rolnictwa i Lasów Litwy Środkowej na mocy Dekretów Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej Nr. 213 i Nr. 242, z treści powołanych aktów ustawodawczych, które pozostały w mocy po objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską, (art. 3 ustawy z d. 6 kwietnia 1922 D. U. poz. 213), wynika, iż prawo przejęcia nieruchomości ziemskich i przekazywanie ich na cele reformy rolnej nadane było Zarządowi Dóbr Państwowych, a następnie Departamentowi Rolnictwa i Lasów wyłącznie w stosunku do takich nieruchomości, które ongi należały do Kościoła Katolickiego; skoro zaś majątek stanowił własność niegdyś A.G., któremu został skonfiskowany przez rząd rosyjski za udział w powstaniu 1831, objęcie tego majątku przez Zarząd Dóbr Państwowych Zarządu Cywilnego Z. W., a następnie

przez Departament Rolnictwa i Lasów Litwy Środkowej było sprzeczne z wyraźną treścią powoływanych na poparcie tego zarządzenia aktów ustawodawczych, a więc nieprawne, w myśl zaś ustalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (Zb. O 1924 Nr. 29 i inn.), aczkolwiek decyzje władzy administracyjnej w zasadzie nie podlegają ocenie sądu, od zasady tej jednak zachodzi wyjątek, gdy władza nie jest uprawniona do wydania danego zarządzenia, gdyż zarządzenie, wydane przez władzę do tego nieuprawnioną, nie jest aktem administracyjnym; objęcie przeto przez Skarb i posiadanie przez niego majątku D. jest jedynie stanem faktycznym, wbrew bowiem wywodom skargi, powołane normy prawne nie mogą stanowić dla Skarbu Państwa tytułu nabycia; w przypadku więc zachodzi pytanie, czyją własność stanowi rzeczony majątek, rozstrzygnięcie zaś tego pytania jest sporem o prawo cywilne, który w myśl art. 1 U. P. C. ulega jurysdykcji Sądu, nie zachodzi przeto obraza powołanych przepisów prawa.

2. Że w związku z tem upada zarzut obrazy art. 8 rozporządzenia Kom. Gen. z 22 października 1919 r. Nr. 256; rozporządzenie to nie dotyczy bowiem nieruchomości ziemskich, skonfiskowanych osobom prywatnym, pomijając nawet okoliczność, iż powyższy artykuł wyłącza drogę sądową do poszukiwania strat z tytułu pozbawienia nieruchomości, w sprawie zaś niniejszej nie chodzi o takie straty, lecz o własność.

3. Że niesłuszny jest zarzut obrazy art. 533, 692, 694 t. X cz I Zw. Pr. przez odrzucenie powołania się Prokuratorji Generalnej na przedawnienie; wywody skargi, iż obowiązującemu na obszarze województw wschodnich ustawodawstwu (t. X cz. I Zw. pr.) obce jest pojęcie gwałtu, jako przeszkody do rozpoczęcia czy przerwy biegu przedawnienia, słuszne jest o tyle, iż ustawa ta nie zawiera wyraźnego tekstu w tym przedmiocie; wbrew wywodom skargi, nie podważa to bynajmniej tezy, przyjętej przez Sąd Najwyższy w orzecz. 1928 Nr. 98, na które powołał się Sąd Apelacyjny, iż podczas trwania najazdu rosyjskiego uzyskanie przychylnego wyroku ze względu na ówczesny stan poliyczno-prawny, było niemożliwe, wystąpienie przeto do sądu o prawo własności skonfiskowanego majątku było bezcelowe w tych zaś warunkach przedawnienie nabywcze nie mogło nastąpić, w myśl bowiem art. 533 t. X. cz. I Zw. Pr. dla przedawnienia nabywczego niezbędne jest posiadanie bezsporne, posiadanie zaś uważa się za sporne, gdy zostało wytoczone powództwo przeciwko posiadaczowi o prawo do nieruchomości, pozostającej w jego posiadaniu (art. 559); dopóki zatem zachodzi przeszkoda do wytoczenia powództwa, posiadanie nie mogło być poczytane za bezsporne w rozumieniu art. 533;

4) Że wywody skargi, iż o ileby nawet przyjąć tezę Sądu Najwyższego z powołanego orzeczenia, że gwałt zaborczy

uniemożliwił potomkom powstańców dochodzenie swych praw, Sąd Apelacyjny pominął okoliczność, iż zaborca rosyjski ustąpił z terytorjum, gdzie znajduje się sporny majątek, jeszcze w roku 1915, od tego więc czasu istniała możność dla powoda dochodzenia zwrotu rzeczonego majątku — nie są słuszne, przed otwarciem bowiem na obszarze obecnego Województwa Wileńskiego sądownictwa polskiego, co nastąpiło w 1919 (rozporządzenie Kom. Gen. Z. Wschodn. z d. 15 maja 1919 r. D. U. Z. C. Z. W. Nr. 4. poz. 22), nie było tam sądu, którego właściwość obejmowałaby spór niniejszy;

z tych zasad Sąd Najwyższy skargę kasacyjną oddala.

W myśl art. 477 U. P. C. nietylko osoby trzecie, poza aktem będące, lecz również osoby, do aktu prywatnego wpływające, mogą czynić zarzuty co do daty sporządzenia aktu z tą jedynie różnicą, iż osoby trzecie mogą wprost czynić taki zarzut bez przedstawienia jakiegobądź dowodu i ciężar dowodzenia prawdziwości daty spoczywa na stronie, która akt złożyła, podczas gdy osoby, w akcie figurujące same powinny udowodnić nieprawdziwość daty w tejże mierze, jak przy zgłoszeniu zarzutu fałszu (por. 544 i 559 U. P. C.)

(Orzeczenie Izby I S. N. z dn. 21. IV. 1931 r. w spr. Nr. I. C. 2639/30).

Przegląd czasopism.

„Głos Prawa" Nr. 4. Adwokat Dr. Maurycy Rozenbaum Lwów. *Rzut oka na przymusową realizację wierzytelności hipotecznych według systemu niemieckiego w porównaniu z austrjackim.* Podajemy tutaj streszczenie tego artykułu, dotyczy on bowiem i naszych stosunków z tego względu, że poruszone w nim zagadnienia mają znaczenie ogólne oraz że, jak sam autor podkreśla, celem jego byłoby ze względu na przygotowawcze prace komisji kodyfikacyjnej w dziedzinie ustaw egzekucyjnych zwrócić uwagę na niebezpieczeństwo zastosowania w tym względzie zasad, przyjętych w Austrji.

Autor w swym cennym artykule przeprowadza paralelę między postanowieniami przepisów hipotecznych austrjackich i niemieckich i przyznaje po gruntownej analizie z punktu widzenia gospodarczo-prawnego pierwszeństwo zasadom niemieckim, opartym na tem, że hipoteka nie jest akcesorjum, a samoistną instytucją, i że dzięki listom hipotecznym i gruntowym zdobycie kredytu jest o wiele łatwiejsze. Pozatem tę łatwość kredytu, zdaniem autora, ugruntowuje lepsza, prędsza i prostsza ustawa egzekucyjna, dzięki której wierzyciel śmiało pożycza poważniejsze sumy, wiedząc, że będzie mógł je prędko i bez zbytnich kosztów wyegzekwować.

OBWIESZCZENIE.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżejwyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 18 listopada 1931 roku.

1. Osada włościańska nadziałowa we wsi Popowszczyzna pod Nr. Nr. 7, 34 i 22, w gm. Rudomińskiej, pow. Wileńsko-Trockim, powierzchni 10 dzies. 215 sąż. kw. należąca do Michała Żejmisa. Nr. Hip. 14401.
2. Grunta nadziałowe we wsi Małe Zerwiny, w gm. Orańskiej, pow. Wileńsko-Trockim, należące: osada Nr. 1 powierzchni 21,47 dzies. do Michała Tamulewicza; osada Nr.2 powierzchni 10,86 dzies. do Bernarda Tamulewicza, osada Nr. 3 powierzchni 10,66 dzies. do Zygmunta Tamulewicza, osada Nr. 4. powierzchni 10,67 do Franciszka Swirskiego, osada Nr 5, powierzchni 10,67 dzies. do Piotra Swirskiego, osada Nr. 6 powierzchni 10,67 dzies. do Jana Swirskiego, osada Nr. 7 powierzchni 10,67 dzies. do Kleofasa Tamulewicza, osada Nr. 9 powierzchni 10,66 dzies. do Kazimierza Wilczyńskiego, osada Nr. 10 powierzchni 10,67 dzies. do Józefa Wilczyńskiego, osada Nr. 11, powierzchni 21,47 dzies. należąca do Piotra Wilczyńskiego, Nr Hip. 14430.
3. Uroczysko Wychopka w obrębie miasta Wilna na terenie IV Komisarjatu, powierzchni 1 ha 126 mtr. kw. przejęte na własność Państwa Polskiego od b. Państwa Rosyjskiego, Nr. Hip. 14439.
4. Działka gruntu nadziałowa w zaścianku Murawjówka w gm. Głębockiej, pow. Dziśnieńskim, powierzchni około 0.5 ha, nabyta przez Agatę i Jadwigę Żółtkiewiczówny od Joanny Żółtkiewiczowej, Nr. Hip. 14460.
5. Kolonja Anielin A, w gm. Wasiliskiej pow. Szczuczyńskim, powierzchni 18 ha 4548 mtr. kw. należąca do Jana i Antoniego Guzowskich Nr. Hip. 14464.
6. Nier. w m. Wilnie przy ul. Żórawskiej pod Nr. 10, powierzchni 824,40 mtr. kw. należąca do Macieja Slepika, Nr. Hip. 14467.
7. Zaścianek Lebiodka, w gm. Wasiliskiej, pow. Szczuczyńskim, powierzchni 50 dzies. należący do Antoniego Walukiewicza, Nr Hip. 14469.
8. Nier. w m. Wilnie przy ul. Naszej pod Nr. 10 powierzchni 1138 mtr. kw. należąca do Marjanny Stankiewiczowej, Nr. Hip. 14515.
9. Nier. w m. Oszmianie przy ul. Boruńskiej pod Nr. 7, powierzchni w/g aktu około 1500 sąż. kw. a w/g planu 8350 mtr. kw. nabyta przez Wincentego Mieszkucia od Aloizy-Zofji Rutkowskiej, Nr. Hip. 14516.
10. Nier. w m. Wilnie przy ulicach Filareckiej pod Nr. 99, Sióstr Miłosierdzia Nr. Nr. 41 i 44 i Bystrzyckiej pod Nr 14, składająca się z dwóch działek ziemi, oddzielonych jedna od drugiej ulicą Sióstr Miłosierdzia, powierzchni 41520 mtr. kw. należąca do Bolesława Komara Nr. Hip. 14518
11. Nier. w zaścianku Szczuczy Bór. w gm. Baksztańskiej pow. Lidzkim. powierzchni 20 dzies. 40 sąż. kw. nabyta przez Olgę Czernikową od Maksyma Karola, Nr. Hip. 14520.
12. Nier. w m. Oszmianie przy ul. Pilsudskiego pod Nr. 16 składająca się z dwuch nieruchomości, ogólnej powierzchni w/g planu 2276 mtr. kw. należąca do Jankiela Fajwuszewicza, Nr. Hip. 14521.
13. Działka gruntu pod nazwą Bór w miasteczku Juraciszkach pow. Wołożyńskim powierzchni 1 ha, nabyta przez Jana Białobłockiego od Włodzimierza Musika Nr. Hip. 14523.
14. Nier. w m-ku Nowy Miadzioł przy ulicy Wilejskiej pod Nr. 6, dawniej działka pod nazwą Bój w uroczysku Jermolino, w gm. Miadziolskiej pow. Postawskim powierzchni 3 ha, nabyta przez Gminę Miadziolską pow. Powstawskiego od Gromady Wiejskiej miasteczka Nowy Miadzioł, Nr. Hip. 14525.

15. Nier. w m. Lidzie przy ul. Dworcowa Słoboda, powierzchni 100 sąż. kw. czyli 455,20 mtr. kw. nabyta przez Bolesława Galeckiego od Aleksandra Waśko Nr. Hip. 14449.
16. Nier. w m. Wilnie przy zb. ulic Rossa i Mohylewskiej pod Nr. 12/2, powierzchni 504,90 mtr. kw. należąca do Michała Rossudowskiego, Nr. Hip. 14441.
17. Folw. Dziedaniszki w gm. Mickuńskiej, pow. Wileńsko-Trockim, powierzchni 47 ha 7756 mtr. kw. przyjęty na własność Państwa Polskiego od b. Państwa Rosyjskiego Nr. Hip. 14440.
18. Nier. w m-ku Landwarowie przy ul. Kościelnej pod Nr. 14. powierzchni w/g aktu 360 sąż. kw., a w/g planu 1650 mtr. kw. należąca do Marji Klucznikówny Nr. Hip. 14419.
19. Nier. w m. Wilejce przy ul. Piłsudskiego pod Nr. 78, powierzchni 162 sąż. kw. należąca do Borucha Normana, Nr. Hip. 14459.
20: Nier. w m. Wilnie przy ul. Kalwaryjskiej pod Nr. 42, powierzchni 235,50 sąż. kw. należąca do Franciszka Jagiełłowicza. Nr. Hip. 14433.
21. Kolonja Strzelcy w gm. Kiemieliskiej, pow. Święciańskim, powierzchni 1-3/4 dzies. nabyta z licytacji przez Nisona Iwantera od Wincentego Slusara, Nr. Hip. 14556.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Wilnie, Gmach Sądów ul Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Pisarz Hipoteczny (—) *L. Sumorok.*

Wilno, lipca 1931 roku.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżejwymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 7 listopada 1931 roku.

1/6683 Nieruchomość w miasteczku i przy miasteczku Janów, w powiecie Drohiczyńskim w dziewięciu kawałkach ziemi nadziałowej w urocz. „Sznur", „Dołgaja Niwa" i innych o ogólnej powierzchni 1 ha 9623,87 mtr. kw. z prawem ogólnego korzystania z gromadą miasteczka Janów nieużytkami na przestrzeni 25 dzies. 859 kw. sąż. i pastwiskami na przestrzeni 127 dzies. 2287 sąż. kw., nabyta przez Kiryła Mikitczuka od Jowa-Jana Kulicza.
2/6708 Nieruchomość w Pińsku przy ul. Wiśniowieckich Nr. 58, dawniej 29, o ogólnej powierzchni 1227,60 mtr. kw., należąca do Estery Baranczukowej primo voto Pomeraniec z mocy wyroku Sądu Polubownego.
3/6709 Nieruchomość w Pińsku przy ul. Marszałka Piłsudskiego o powierzchni 983 mtr. kw., wykazana na planie podziału większej nieruchomości pod literą „C", nabyta przez Girsza Futermana od Morducha Rubachy.
4/6724 Działka gruntu rustykalnego w urocz. „Borowica" przy wsi Ochowo, w gm. Żabczyce, pow. Pińskim, o ogólnej powierzchni około 1 ha. 1007 mtr. kw., nabyta przez Jakóba Repeckiego od Nikifora Łukjańczuka.
5/6725 Działka gruntu rustykalnego w urocz. „Pieszczanica" przy wsi Ochowo, w gm. Żabczyce, pow. Pińskim, o ogólnej powierzchni około 1 ha. 6100 mtr. kw., nabyta przez Grzegorza Oleszko od Nikifora Łukjanczuka.
6/6732 Nieruchomość w Pińsku przy ul. Lewkowskiej Nr. 9 dawniej 11, o

powierzchni 953 mtr. kw., nabyta przez Sorę Małkinową od spadkobierców po Napoleonie Lewkowskim-Anatoljusza i Hipolita Lewkowskich, oraz Ludmiły Gzylijewiczowej.

7/6733 Działka gruntu rust. przy wsi Krytyszyn. w gm. Janów, pow. Drohiczyńskim, o ogólnej powierzchni około 1 ha. 925 mtr. kw., nabyta przez Michała Dubika od Agafji vel Agaty Misiuty.

8/6734 Nieruchomość wiecz.-czynsz. w Pińsku przy ul. Gen. Krajewskiego dawniej Strapczewskiej Nr. 77, o powierzchni 1084 mtr. kw., nabyta w 42/84 częściach przez Icka i Esterę-Dwejrę małż. Goldmanów od spadkobierców po Szmerku Flaksmanie-Newacha, Jankla-Josela vel Jakowa-Josela, Borucha-Icka, Szlomy-Kopla, Flaksmanów, oraz Jenty Pińskiej, Lei-Pesli Flaksman, Małki i Mejsza Flaksmanów, 38/84 od tychże spadkobierców przez Małkę Flaksmanównę i w pozostałych częściach odziedziczona w spadku po wyżej wzmiankowanym spadkodawcy Szmerku Flaksmanie, przez Małkę Flakmanównę i Leję-Peslę Flaksman.

9/6761 Działki gruntu rustykalnego Nr. Nr. 280 i 74 przy wsi Krytyszyn, w gm. Janów, pow. Drohiczyńskim, o ogólnej powierzchni około 24 dzies. 1786 sąż. kw., czyli około 27,0328 ha., z których posiadają prawo losu: 1) Makar Sacuto z działki Nr. 280—do obszaru około 5 ha. 173 mtr. kw., i z działki Nr. 74—do obszaru około 3049 mtr. kw. 2) Jewdokja Zosimczuk primo voto Kowalczuk z działki Nr. 280—do obszaru około 6 ha. 87 mtr. kw., 3) Szymon Golakiewicz z działki Nr. 74—do obszaru około 2 ha. 1850 mtr. kw. i 4) Maksym Sacuto do połowy rzeczonych działek.

W oznaczonym terminie osoby interesowne winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk dnia 18 lipca 1931 roku.

Pisarz Hipoteczny

(—) *S. Kwiatkowski.*

Na dzień 7 listopada 1931 roku.

Nieruchomość wiecz.-czynsz. w Pińsku przy zbiegu ulic Szpitalnej i Jasiołdowskiej Nr. 51/10, o powierzchni 1293 metrów kwadratowych pozostała po zmarłym Stefanie Leonkowie i oznaczona hipotecznym Nr. 6795.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 23 lipca 1931 roku.

Pisarz Hipoteczny (—) *S. Kwiatkowski.*

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżejwymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

na dzień 17 listopada 1931 roku.

1/5091 Działka gruntu Nr. 13 z majątku Charowszczyzna gm. Kobryń dawniej Błoty, pow. Kobryńskiego obszaru około 10 ha 909 mtr. kw. uabyta w drodze kupna przez Jana Barmuckiego z posiadania Mikołaja Masłowskiego.

2/5092 Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ulicy Słowackiego pod Nr. 21/I, powierzchni 668 mtr. kw. nabyta przez Aleksego i Marję małżonków Deruga od Konstantego Kurkiewicza.

3/5093 Nieruchomość w miasteczku Żabinka, gm. Żabinka, pow. Kobryńskiego przy ul. Szosowej Nr. 4 powierzchni 501 mtr. kw. nabyta przez Petronelę Głowacz od Józefa Magirko.
4/5094 Działki gruntu Nr.Nr. 6 i 21 z maj. Ostrów, gm. Tewle, pow. Kobryńskiego powierzchni 5 ha 5122 mtr. kw. nabyte przez Pawła Jakimuszko od Teofila i Anieli małżonków Telemanów.
5/5095 Działka gruntu Nr. 15 z maj. Ostów, gm. Tewle, pow. Kobryńskiego powierzchni 5 ha 5398 mtr. kw. należąca do Jana Wojtysiaka.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B. dnia 30 czerwca 1931 roku.

Pisarz Hipoteczny *(—) Leopold Dmowski.*

Na dzień 30 listopada 1931 roku.

1/5111 Nieruchomość w Brześciu n/B. przy ul. Jagiellońkiej wylot ul. Pereca pod Nr. 27a/55 powierzchni 21,35 metrów kw., nabyta przez Jankiela-Szaję Bojarskiego od Cyrli Klejnman.
2/5115 Siedem działek gruntu nadziałowego we wsi Chmielowo, gm. Turna, pow. Brzeskiego, ogólnej powierzchni 5 dzies 2222 sążni kw. nabyte przez Jana Białowieża od Marka Germanowicza.
3/5116 Parcela gruntowa Nr. 12 z maj. Gwoźnica, pow. Brzeskiego, powierzchni 2 ha 949 mtr. kw. nabyta przez Pawła Sypczuka od Julji Szatyrnickiego.
4/5117 Nieruchomość w Brześciu n/B. przy ul. Czernawczyskiej pod Nr. 10 wylot ul. Północnej Nr. 29, powierzchni 2159 mtr. kw. nabyta przez Jana Gozdeckiego od Zofji Dragun.
5/5119 Nieruchomość w Brześciu n/B. przy ul. Mickiewicza pod Nr. 12 powierzchni 938 mtr. kw. należąca do spadkobierców po zmarłym Dawidzie Fiszbejnie.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B. dnia 15 lipca 1931 roku.

w/z. Pisarz Hipoteczny

(—) *Adolf Małczyńskij.*

Na dzień 15 października 1931 roku.

1/5045 Nieruchomość w osadzie Małoryta, gminy Małoryta, pow. Brzeskiego, powierzchni 349,36 mtr. kw., nabyta przez Moszka Kohana od Nadziei Jołop.
2/5048 Nieruchomość w Brześciu n/B. przy ulicy Szerokiej pod Nr. 54 o powierzchni 2395, 8 mtr. kw., należąca do Marji Żmudzkiej.
3/5049 33 działek gruntu nadziałowego we wsi Gwoźnica, pow. Brzeskiego, o ogólnej powierzchni 13 ha 794 mtr. kw. należące do Teodora Lisowskiego.

Na dzień 15 grudnia 1931 roku.

4/5121 Działka gruntu w obrębie m-ka Żabinka, pow. Kobryńskiego, powierzchni 1 ha 1317 mtr. kw., nabyta przez Teodora Sidoruka od Jewstafija Glebika.

5/5122 Parcela gruntowa Nr. 11 z maj. Gwoźnica, pow. Brzeskiego, powierzchni 2 ha 931 mtr. kw., nabyta przez Wasyla Kurhaniuka od Julji Szatyrnickiej.
6/5123 Nieruchomość w m. Brześciu n/B. na Grajewskiem Przedmieściu przy ul. Granicznej, powierzchni 1436 mtr. kw., nabyta przez Wierę i Władysława-Feliksa małżonków Popielińskich od Marji Dacewicz.
7/5124 Nieruchomość w m. Brześciu n/B. na Grajewskiem Przedmieściu przy ul. Granicznej, powierzchni 1170 metrów kw., nabyta przez Olgę Kurylczuk od Marji Dacewicz.
8/5125 Nieruchomość w Brześciu n/B. na Grajewskiem Przedmieściu przy ul. Granicznej, powierzchni 1165 mtr. kw., nabyta przez Olgę Lisicką od Marji Dacewicz.
9/5128 Nieruchomość w Brześciu n/B. na Grajewskiem Przedmieściu przy ul. Granic nej, powierzchni 1241 mtr. kw., nabyta przez Piotra Kłopotowskiego od Marji Dacewicz.
10/5129 Nieruchomość w Brześciu n/B. na Grajewskiem Przedmieściu przy ul. Granicznej, powierzchni 1155 mtr. kw., nabyta przez Konstantego Sciepuro od Marji Dacewicz.
11/5130 Nieruchomość w Brześciu n/B. na Grajewskiem Przedmieściu, przy ul. Granicznej, powierzchni 1212 mtr. kw., nabyta przez Nikifora Misiejuka od Marji Dacewicz.
12/5131 Działka gruntu ziemi nadziałowej we wsi Żboromierowo, gm. Motykały, pow. Brzeskiego, powierzchni 4 ha 3700 mtr. kw., należąca do Nikity Zdaniewicza i Aleksego Leśniaka.
13/5132 Nieruchomość w m. Brześciu n/B. przy ul. Długiej pod Nr. 111/I powierzchni 632 mtr. kw., nabyta przez Chaję Pożeżyńską z posiadania Chmiela Krawca i Marjan Krawiec.
14/5133 Nieruchomość w m. Brześciu n/B.. przy ul Krzywej pod Nr. 49 powierzchni 347 mtr. kw., nabyta przez Itkę Tenenbaum od Idy vel Itki, Mejera i Geni Gordonów.
15/5134 Nieruchomość w m. Brześciu n/B., przy ulicach Dworcowej pod Nr. 5 Wiśniowej pod Nr. 8 powierzchni 2608 mtr. kw., nabyta przez Józefa i Marję małżonków Oksieńciuków od Aleksandry Quattelbaum.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B., dnia 23 lipca 1931 roku.

w/z Pisarz Hipoteczny

(—) *Adolf Małczyński.*

Z RADY ADWOKACKIEJ W WILNIE.

OBWIESZCZENIE.

Rada Adwokacka w Wilnie podaje do wiadomości, że zgłosili się do Rady następujący petenci:

O wpisanie na listę adwokatów:

1) **Dmitrjew Andrzej** — urzędnik referendarski Prokuratorji Generalnej, Oddziału w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Subocz Nr. 6 m. 34, z siedzibą w Wilnie.

2) **Gordon Jan** — były Sędzia Orzekający Wojskowego Sądu Nr. 1 w Warszawie, zam. w Brześciu n/B. ul. Sadowa Nr. 1, z siedzibą w Brześciu.

3) **Maliński Maksymiljan** — Vice-Prezes Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. 3 Maja Nr. 11 m. 4, z siedzibą w Wilnie.

4) **Rzepiński Konstanty** — były Sędzia Sądu Okręgowego w Nowogródku, zam. w Nowogródku, ul. Słonimska Nr. 16, z siedzibą w Nowogródku.

5) **Rymkiewicz Witold**—aplikant adwokacki Okręgu Sądu Apelacyjnego w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Jagiellońskiej Nr. 9 m. 15. z siedzib- w Wilnie.

O wpisanie na listę aplikantów adwokackich:

1) **Bielic Jerzy** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okr. w Wilnie zam. w Wilnie, przy ul. Dzielnej Nr. 34 m. 2, z siedzibą w Wilnie.

2) **Majmeskuł Borys** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okr. w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Miłej Nr. 9 m. 4, z siedzibą w Wilnie.

3) **Messite Mojżesz** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okr. w Nowogródku, zam. w Nowogródku, z siedzibą w Nieświeżu.

4) **Okulicz Kazimierz** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okr. w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Mostowej Nr. 27 m. 2. z siedzibą w Wilnie.

5) **Orensztejn Mojżesz** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okręgowym w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. Jagiellońskiej Nr. 3/18, z siedzibą w Wilnie.

6) **Pass Zygmunt** — aplikant egzaminowany przy Sądzie Okr. w Wilnie, zam. w Wilnie przy ul. W. Pohulance Nr. 16 m. 44. z siedzibą w Wilnie.

Od Administracji.

P. P. Prenumeratorów półrocznych i kwartalnych prosimy o uregulowanie prenumeraty za 2-e półrocze względnie 3-i kwartał b. r.

Nieuiszczenie prenumeraty pociągnie za sobą wstrzymanie wysyłania pisma.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI

Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.